మధురాంతకం రాజారాం

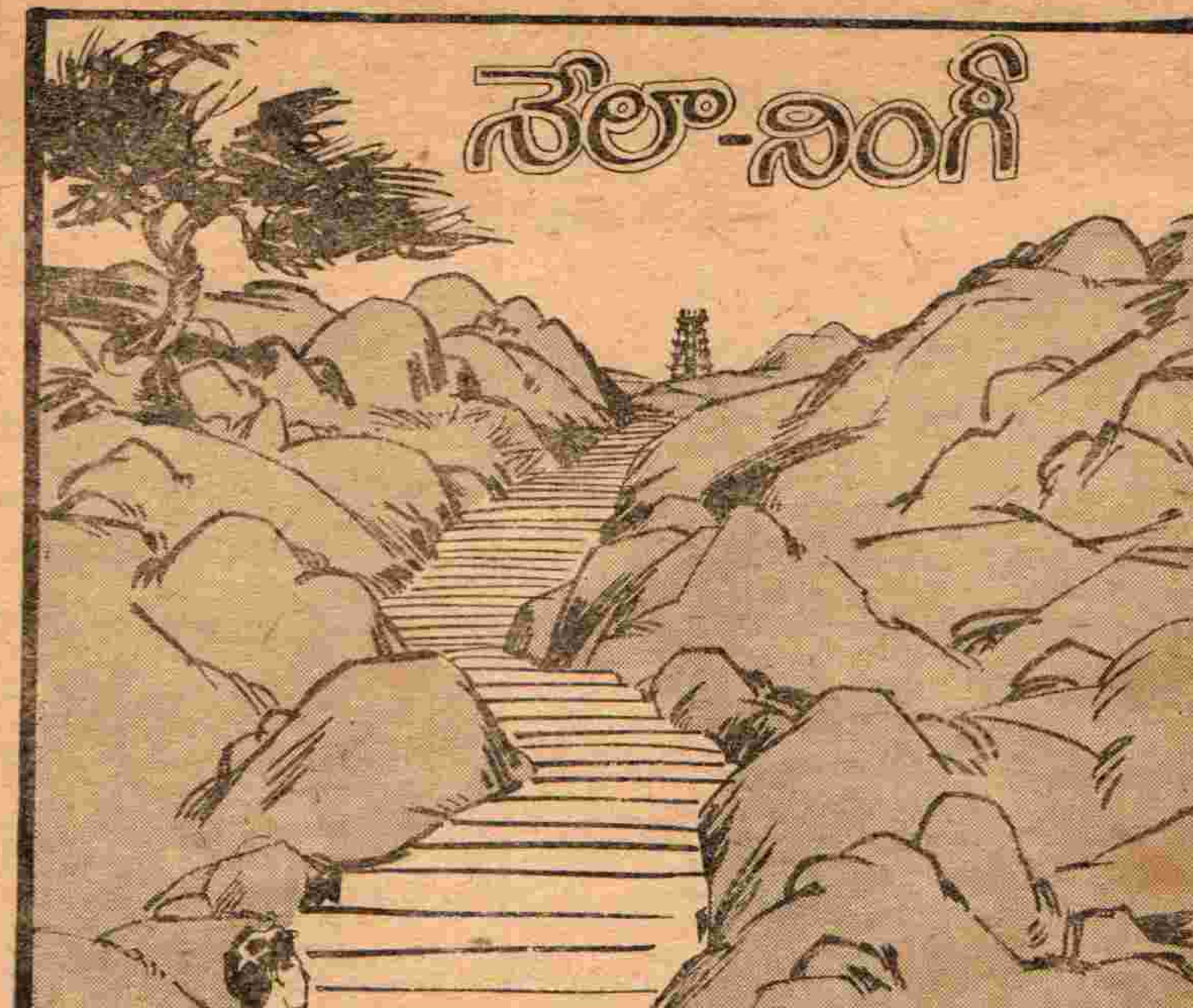

సుందరానికి అలిపిరి గాలిగోపురం అందుకోవలసిన ఆదర్శంలా కనిపిస్తూ వుండేది. అప్పట్లో అతడు హైస్కూల్లో చదువుకునే కొంటె విద్యార్థి. కొత్తగా కొండపైకి రహదారి వేసిన రోజులు. బస్సుల్లో వెళ్తే రావలసినంత పుణ్యం

రాదేమోనని యాత్రికుల్లో ఎక్కువ మంది మెట్ల వెంబడే వెళ్తుండేవాళ్ళు. ఎత్తయిన కొండపైన ఠీవిగా నిలబడి, అలిపిరి గాలిగోపురం సుందరాన్ని కవ్విస్తుండేది. ప్రతి సాయంకాలమూ అదొక హేలగా చెంగుచెంగున ఎగురుతూ కొండ మెట్లెక్కి పోయేవాడు. ఎంతెంత ఎత్తుగా వెళ్తే అంతంతగా సుదూర ప్రాంతాలు కనుల పండువుగా కనిపించేవి వానా కాలంలో కుంటలు, చెరువులు నిండి ఉన్నప్పుడైతే ఆ పరిసర ప్రాంతమంతా సంతలో తిరుగు దాసరివాడి అద్దాల దుకాణంలా కానవచ్చేది. ప్రొద్దుగ్రుంకే దాకా గాలి గోపురం దగ్గర కూర్చుండిపోయేవాడు సుందరం. చెట్లతో, పొదరిళ్ళతో, సెల యేళ్ళతో, మాటిమాటికీ క్రిందికి జారి వచ్చే మబ్బుతెరలతో అదొక కొండల రాజు మేడ. తన యిష్టంవచ్చినంతసేపు తానా మేడలో విడిదిచేయవచ్చు. అడిగే వాళ్ళు లేరు. సుందరానికి చాలా ఆనందంగా వుండేది!

ఆ అందానికి దాదాపుగా పాతికేళ్ళు దూరమై వుండిపోయాడు సుందరం. మురికిపేటల్లో నివసించాడు. పైకి చూస్తే ఆకాశం. ప్రక్కలికి చూస్తే జనం, కిటకిటలాడే యిరుకైన యిండ్లు. క్రిందికి చూస్తే సైడుకాలవలు. ముక్కులు మూసుకోక పోతే దుర్గంధం. జీవితాశయంనుంచి వంచింపబడిన శాపగ్రస్తుడిలా నిట్టూర్పులు నిగుడిస్తూ కాలం వెళ్ళదీసిన సుందరానికి వరప్రసాదంలా ఓ కాగితం చేతికొచ్చింది మరేం లేదు. అది ప్రమోషను. సుందరానికి అమందానందం కలిగినందుకు అదొక్కటే కారణం గాదు. ప్రమోషను మూలంగా వచ్చిన బదిలీ తిరుపతికే వచ్చింది. అంటే ఏమన్న మాట? అది కోరిన కొండలో కురిసిన వాన!

తిరుపతికి వచ్చి ఉద్యోగంలో జాయినైన సాయంకాలమే కొండవైపు వెళ్ళాడు. ఈనాటి తిరుపతి చిట్టడవుల్ని కబళిస్తూ కొండవైపు బారలు చాస్తూ వుండడం గమనించి నొచ్చుకున్నాడు. ఇలాగే కొన్ని దశాబ్దాలు గడిస్తే మానవ నాగరికత తాకిడికి ప్రకృతి సౌందర్యం ఏమాత్రం మిగిలేటట్టు లేదు.

కానీ కొండవైపుచూచేసరికి సుందరం హృదయంలో ఉత్సాహం పురకలు వేసింది. అలిపిరి కనిపించేసరికి అంతై, యింతై, యింతింతై తాను మళ్ళీ ఒకసారి చిన్నవాడై పోయినట్టు, ఎక్కడలేని ఉత్సాహం పుట్టుకొచ్చింది. ఆ వుత్సాహంలో అతడు అవలీలగా పదిమెట్లు ఎక్కేశాడు. అయితే అతడిప్పుడు అవలీలగా ఎక్కగలిగింది పదిమెట్లు మాత్రమే! పదకొండో మెట్టు దగ్గరికి వచ్చేసరికి కాస్త మెల్లగా ఎక్కితేనే బాగుండుననిపించింది. ఎంత మెల్లగా అడుగులు వేసినప్పటికీ మరికొన్ని మెట్లెక్కేసరికి ఆయాసం ముంచుకొచ్చింది.

మోకాళ్ళు నొప్పులెత్తడం ప్రారంభమైంది అసురుసురై పోయిన సుందరం యాభయ్యో మెట్టు దగ్గర కూలబడి పోయాడు. అయిదు నిమిషాల వరకూ అలాగే గసబోసుకుంటూ కూర్చున్నాడు. ఇంకొక అంచెలో ఇంకొక యాభై మెట్లు. మరైతే అలా ఎన్ని అంచెలు దాటితేనో అలిపిరి!

నిజానికి యాభయ్యో మెట్టు దాటి పైకి వెళ్ళనేలేదు సుందరం. అందుకో కారణం వుంది. అదేమిటంటే–కపిలతీర్థం దగ్గర మలుపు తిరిగి కొండకు సమాంతరంగా వస్తున్న రోడ్డుకు ప్రక్కగా, రూయా హాస్పిటలుకు గూడా రెండు ఫర్లాంగుల దూరంలో అతడి కొక మేడ కనిపించింది. ప్రశాంతతే రాజ్యమేలుతున్న నిర్జన ప్రదేశంలో ఒక చిన్న మేడ! చుట్టూ ప్రాకారం. ముందు వైపుగా వసారా. మిద్దె పైన ఒకటో రెండో గదులు. ఈ కొండ, ఈ ధికోన, ఈ సోపాన పంక్తి, ఈ అలిపిరి గాలి గోపురం యివన్నీ కనిపించేటట్టుగా మిద్దె పైన గదులకు కిటికీలు గూడా వున్నాయి.

'ఎవరు కట్టించిరో ఆ చిన్న మేడ' అనుకున్నాడు సుందరం! ఎవరు కట్టించినా, అది తనబోటివాడు కాపురముండడానికేనని గూడా అనుకున్నాడు. పుట్టి భూమిపైన బ్రతుకుతున్నందుకు యిలాంటి సుందర సీమకు దగ్గరగా వుండగలిగితేనే మానవ జన్మకు సార్థక్యమనుకున్నాడు. రేపో, మరునాడో లారీలో సామాన్లొచ్చేస్తాయి అమాంతంగా యింటిని 'డెకరేట్' చేసి పారెయ్యాలి. పది పదిహేను రోజుల్లో పిల్లల్ని వెంటబెట్టుకుని రాజ్యం వస్తుంది. అమాంతంగా ఆమెను ఈ యింటికి తీసుకొచ్చి ఆశ్చర్యంతో ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసెయ్యాలి.

సుందరం ఆ మధురోహలో పులకించిపోతుండగానే మెట్ల పొడుగునా వేసి వున్న విద్యుద్దీపాలు వెలిగాయి...

ఎలాగైనా సిద్ధసంకల్పుడు సుందరం. అన్నీ అతడనుకున్నట్టే జరుగుతూ వచ్చాయి. విదేశాలనుంచి వచ్చిన చిత్రకారుడెవరో ఏకాంతంగా వుండడం కోసం ఆ యిల్లు కట్టించుకున్నాడని తెలిసింది. వెళ్తూ వెళ్తూ అతడు దాన్నొక పెద్దమనిషికి అమ్మకం చేసిపోయాడు మళ్ళీ అంత డబ్బుపెట్టి కొనడానికిగానీ, కనీసం అద్దెకుండడానికిగానీ ఎవ్వరూ ముందుకు రాకుండా వున్న ఆ యింట్లో సుందరం తానుంటానని చెప్పేసరికి ఇంటి యజమాని విస్తుపోయాడు.

ముందుగా జాబువ్రాసి, బస్‌స్టాండులో దిగిన భార్యాబిడ్డల్ని టాక్సీలో తీసుకొస్తున్నాడు సుందరం. టాక్సీ ఓరియంటల్ కాలేజీదాటి, పాలిటెక్నిక్ కళాశాల కట్టడాలు దాటి కపిలతీర్థం ఛాయలకు రాగానే అడిగింది రాజ్యం– "ఏమండీ! మనం కాపురముండడానికి

కొండపైన కాటేజీ ఏదైనా చూచారా ?" అని.

"లేదు లేదు రాజ్యం ! కొండ కిందనే మన కాపురం" అన్నాడు సుందరం.

కారియర్‌లో తెచ్చుకున్న భోజనంతో ఆ పూట గడిచిపోయింది.

వర్షంకోసం ముఖం వాచిపోయి వున్న తిరుపతిలో అప్పటి కొక నెల రోజులనుంచీ అడపాదడపా వానజల్లులు పడుతున్నాయి. ఆ రోజు వుదయంనుంచీ ఒకటే చిత్తడివాన. చీకటిపడింది. కొండ మెట్ల దీపాలు వెలిగాయి.

"చూచావా రాజ్యం !" అన్నాడు సుందరం - "రాత్రివేళ ఈ కొండవైపు చూస్తే పద్మావతీదేవి పడుకున్నట్టుం టుంది. కొండమెట్ల దీపాల చాలు ఆమె వేసుకున్న పూలజడలా కనిపిస్తుంది. వేల కొలది దీపాలతో వెలిగిపోతున్న అలిపిరి గాలిగోపురమే జడబిళ్ళ, క్రింది గోపు రాన్ని జడకుచ్చులనుకోవచ్చు. ఏమం టావు రాజ్యం ! అద్భుతమైన దృశ్యం గదూ !"

రాజ్యం భయంగా కొండవైపు చూచింది.

అంతలో పినీల జలదాలు కొన్ని ఒక్కుమ్మడిగా వచ్చి కొండపైన విరు చుక పడసాగాయి.

"ఏమండీ ! పద్మావతీదేవి ఏమయ్యే టట్టు !" అంది రాజ్యం.

"మరేం భయపడొద్దులే రాజ్యం ! స్వామి నీలమేఘశ్యాముడు గదా ! ఆయ నిప్పుడు అమ్మవారి సరసకొస్తున్నాడని ఊహించుకో" అన్నాడు సుందరం.

ఆలోగా మబ్బులు చరచరా క్రిందికి దిగి వచ్చేశాయి. ఇప్పుడు కొండలో సగా నికి పైగా మబ్బుల చాటున మాటుపడి పోయింది.

"శరీరచ్ఛాయ మాత్రమే కాదులెండి! మనిషిగూడా మోటువాడల్లేనే వున్నాడు. లేకుంటే పూలజడపైకి దొర్లుకునే వాడేనా ?" తోటి యిల్లాలిపైన జాలిపడి పోతూ అంది రాజ్యం.

అలిపిరి వెనుక మబ్బుల్లో మెరుపులు తళుక్కు తళుక్కు మంటూ మెరిసిపోతు న్నాయి.

"గిలిగింతలు పెడితే నవ్వినట్టుంది గదూ !" అన్నాడు సుందరం.

"పుణ్యాత్ముడు ! రాత్రంతా నిద్ర పోనివ్వడేమో గదూ ! ఐనా యిన్నిసార్లు గిలిగింతలు పెడితే ఆ ఒళ్ళేం కావా లని ?"

ఉన్నట్టుండి ఆమె మాట కడ్డొచ్చాడు సుందరం - "ఆహా ఆహా, చూచావా రాజ్యం ! ఏదీ గోపురం ? ఏదీ అలిపిరి ? అదృశ్యమైపోయింది. ఇప్పుడక్కడేం లేదు. కనీసం ఓ వెలుగు రవ్వయినా ! ఇప్పుడు చూస్తే ఏమనిపిస్తుంది! అక్కడ వెయ్యిదీపాల అలిపిరి లాంటిదేదీ లేదని పిస్తోంది. ఆవరించి వున్న కారుమబ్బే

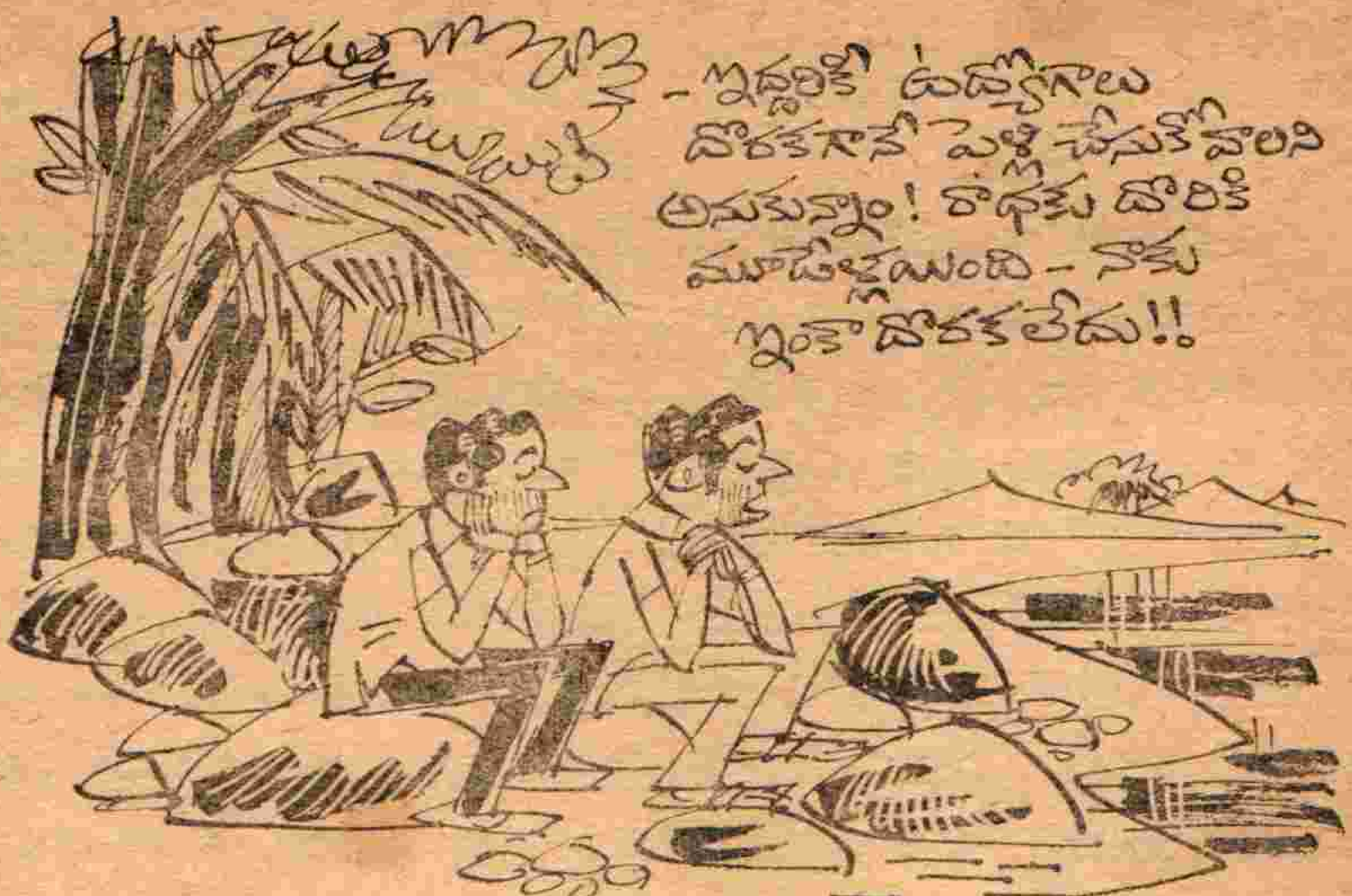

నిజమనిపిస్తుంది. 'మాయ' ఎంత పని చేసిందో చూచావా రాజ్యం! ఆత్మ పదార్థాన్నే కనిపించకుండా చేసింది గదూ!"

"అబ్బ, వూరుకుందురూ! కాసేపటి కదే కనిపిస్తుంది గానీ..." ఆవులిస్తూ అంది రాజ్యం.

"అదీ అదీ! ఎలాగైనా బుద్ధిమంతురాలివే! మాయ విడిపోతే ఆత్మ సాక్షాత్కార మౌతుందని గ్రహించావు."

"ఈ రోజు రాత్రికిక నిద్రాదేవత సాక్షాత్కారమనేది లేకపోయిన తర్వాత ఎందుకొచ్చిన ఆత్మ సాక్షాత్కారం లెండి బాబూ!"

"ఛా ఛా! ఏం నిద్ర రాజ్యం! చూడు. ఇప్పుడు మేలిముసుగులో ఎలనాగ ముఖబింబంలా కనిపించడం లేదా అలిపిరి?"

రాజ్యాని కిప్పుడేమీ కనిపించడం లేదు. నిద్రపోతోంది గనుక!

* * *

మరునాటి ఉదయం రాజ్యం లేవదీసిన రకరకాల సమస్యలతో బాటుగా తెల్లవారింది. పిల్లలెలా బడికి వెళ్తారు? మార్కెట్టుకెలా వెళ్ళిరావాలి? ప్రొద్దు పోకపోతే ఎవరితో మాట్లాడాలి? మగ మహారాజు యింటిదగ్గర లేకపోతే రాత్రుళ్ళు ఎలా వేగించాలి?

"ఏముంది? కిటికీ తెరిచిపెట్టుకుని మెట్ల దారివైపు చూస్తుంటే తెల్లవారిపోదా రాజ్యం!"

"బాబ్బాబూ! ఆ మాట నాతో చెప్పకండి! ఇంకా నయం! దివిటీ దొంగలు కొండదారిలో సాగిపోతున్నట్టుంటుంది" ముఖం ముడుచుకుంది రాజ్యం.

''అనుకుంటావు గానీ నిర్జన ప్రదేశ మని ! అదిగో అక్కడ కనిపించేదేగద రాజ్యం రూయా హాస్పిటలు."

"మంచిదేలెండి! ఈ భయంతో నేనేదో రోగం కొనితెచ్చుకుంటాను. ఎలాగూ మన కిక్కడ నా అన్న వాళ్ళెవరూ లేరు. ఈ పేషంటును మీరే దగ్గరుండి కనిపెట్టుకోవలసి వస్తుంది. ఇంక చిన్న పిల్లలు వీళ్ళు మనతోబాటే వుంటారు. ఎంచక్కా మన నెక్స్‌ట్ మజిలీ రూయా హాస్పిటలే గదండీ ? ఎంతటి మహాను భావుడండీ రూయా ! మన మిక్కడికి వచ్చి చేరతామని తెలియక మునుపే యిక్కడ ఆసుపత్రి కట్టించే ఏర్పాటు చేశాడు..."

"ఎంతయినా ఆడబుద్ధి పోనిచ్చు కున్నావుగావు" అంటూ రుసరుసలాడాడు సుందరం.

* * *

ఎంచినట్టుగా పదిహేను రోజులు గడిచిపోయాయి. మేడపైకి వెళ్ళి కిటికీ తలుపులు తెరిస్తే అంతులేని అందం. దిగివచ్చిన అలికిడి వినిపిస్తే రాజ్యం తెచ్చిపెట్టే సరిక్రొత్త సమస్య. ఆ రెండింటి మధ్య సుందరానికి ఒక రోజు గడిచినట్టుగా యింకొక రోజు గడవడం లేదు.

ఆ నెలలో రెండో శనివారం వచ్చింది. సుందరం తలంటి పోసుకు న్నాడు. భోజనంచేసి నాలుగింటిదాకా నిద్రపోయాడు. టౌనులోకి బయల్దేరు తుండగా రాజ్యం పిలిచింది. "ఏమండీ ! ఈ రోజు మీరు ఒక ప్రొద్దని మరిచి పోకండి ! మిగిలి వున్న అన్నం పిల్లలకి సరిపోతుంది. అగ్గిపెట్టె తీసుకొస్తేనే మనకు టిఫిను" అంటూ హెచ్చరించింది.

ఆరుగంటలకల్లా తిరిగి వచ్చేయా లన్న సదుద్దేశంతోనే సుందరం టౌనుకు బయల్దేరాడు. సహోద్యోగి ఒకతను కని పించి బలవంతం చేయడంతో సినిమాకు వెళ్ళక తప్పిందిగాదు. సినిమా పసం దుగా వుంది. తాత్కాలికంగా బాహ్య ప్రపంచం మరపుకొచ్చింది. సినిమా తలపుల్లోనే మునిగి తేలుతూ అతడు పది గంటల తర్వాత యిల్లు చేరుకున్నాడు.

''కిటికీ తెరిచిపెట్టాను. హాయిగా ఈ మంచినీళ్ళు తాగి పడుకోండి" అంటూ టంబ్లరు నిండుకూ నీళ్ళు తీసుకొచ్చింది రాజ్యం.

"అదేమిటి రాజ్యం ! టిఫిను చెయ్య లేదా ?" అన్నాడు సుందరం.

"ఆటవికులకుమల్లే అడవుల్లో బ్రతుకు తున్నాం సరే ! గానీ చెకుముకి రాయితో నిప్పుచేయడం నాకు తెలిసి ఏడ్చిందా, ఏమన్నానా ?" ముసుగు బిగదన్ని పడు కుంటూ అంది రాజ్యం.

సుందరానికి కోపం వచ్చింది. ఉక్రోషం హెచ్చింది. ఆకలితో పేగులు గీ పెడుతున్న కొద్దీ కుర్చీని ముక్కలు చేసి, టేబిలును బద్దలుగొట్టి ఏదైనా

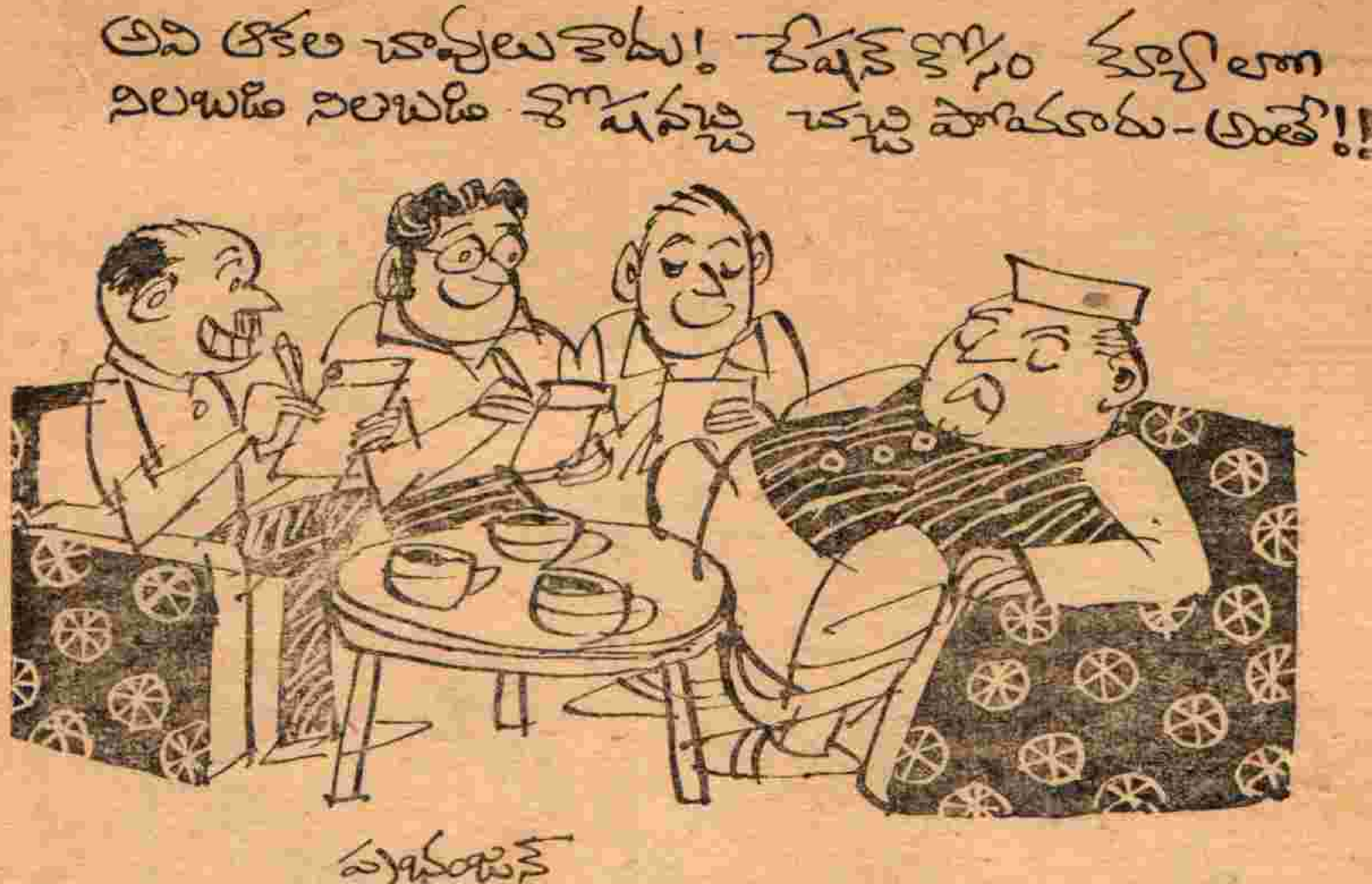

అఘాయిత్యం చేసెయ్యాలని అనిపిస్తూ వుంది. టేబిలుపైన తలవాల్చుకుని అర గంటసేపలాగే కుర్చీలో కూరాకు కాడలా సోలివుండిపోయాడు. చలిగాలికి నరాలు జివ్వు జివ్వుమనడంతో ఎక్కడలేని చిరాకొచ్చింది. చెయ్యిసాచి ఫెడీల్, ఫెడీల్మని కిటికీ తలుపులు వేసేశాడు. వెక్కిరిస్తున్నట్లుగా వేసిన తలుపులు మళ్ళీ తెరుచుకున్నాయి.

ఎట్టయెదుట గాజుల చెయ్యి. ఆ చేతిలో ప్లేటు. అందులో అందుకు తగిన అనుపానంతో బాటుగా ఆరు పూరీలు...

తల పైకెత్తి చూచాడు సుందరం. ముసిముసి నవ్వులతో కనిపించింది రాజ్యం.

నీతో నాకేం పని లెమ్మన్నట్టు గబ గబా ఒక పూరీ తిని, గ్రుక్కపట్టి ఒక లోటా నీళ్ళు తాగేశాడు సుందరం.

"ఏమండీ! అలిపిరి కిప్పుడు ఒకటీ బై ఆరో వంతు (1/6) అందం వచ్చేసింది గదండీ" అంది రాజ్యం.

"తంతాను" అన్నాడు సుందరం, పిడికిలి బిగపట్టి.

"అప్పుడేనా! సగం అందమైనా రానివ్వండి" అంది రాజ్యం.

టిఫిను పూర్తయ్యేదాకా భార్యాభర్తల మధ్య మౌనమే తాండవించింది. చేయి కడుక్కున్నాక టవలు తీసుకొచ్చి యిస్తూ "ఏమైనా ఆత్మపదార్థం కన్నా ఆహార పదార్థమే ముఖ్యమేమో నండీ! ఏమండీ! అగ్గిపెట్టె సులభంగా దొరికే చోటికి వెళ్ళిపోదామండీ!" అంది గోముగా రాజ్యం.

'సర్లే, సర్లే' అంటూ తన స్థానాన్ని కుర్చీపైనుంచీ పడకపైకి మార్చుకున్నాడు సుందరం.